

Forfatter: Hertz, Henrik

Titel: Knud Sjællandsfars Testamente eller Gjengangerens allersidste Villie.

Citation: Hertz, Henrik: "Knud Sjællandsfars Testamente eller Gjengangerens allersidste Villie.", i Hertz, Henrik: *Digte fra forskellige Perioder, 1.-4. Deel.*, udg. af Tredie Deel. , 1851-62., s. 45. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-hertz11_lev-shoot-workid58304.pdf (tilgået 16. maj 2021)

Anvendt udgave: Digte fra forskellige Perioder, 1.-4. Deel.

Knud Sjællandsfars Testamente eller Gjengangerens allersidste Villie.

(Riimbrev fra Knud Sjællandsfar til Prof. J. L. Heiberg.)

☒ Det forekommer mig, at Gaaden,
Som Løses bør i Poesie,
Er ikke Knuden selv, men Maaden
Som Knuden løses paa deri.
Baggesen.

☒ Paradis den 1ste October 1830.
Lidt træt, lidt mat, en Smule grebet an
Af Skrivelsen, jeg nys har skrevet,
Jeg nødtes til at standse Brevet
Og ved en Æthersnaps, lidt Ambra-Vand,
En Bid Ambrosia, saa godt man kan,
Til Skriven Breve sætte mig istand.
Recolligeert, i al Fald mindre mat
Jeg tager atter paa Epistlen fat.

46

☒ Iblandt de Faa, de Tre, de Fire,
Der, som jeg haaber, endnu staae
Beredte til med mig at gaae
Til Smagens Skjænkehuus og slaae
For Panden dem, der sidde der og svire,
Blandt dem fornemmeligt jeg regner paa
Din Assistance, Ven, Din Skjemte-Lire,
Din grundige Kritik og Din Satire.

☒ Kanske Du mener, det var klogere,
Om jeg, for at faae Sagen bragt i Drift,
Forsøgte paa, mig at besvogere
Med Eders literaire Maanedsskrift,
Et Maanedsskrift, der commanderer
For Øieblikket som bekjendt
Med femten Officerer
Et overmaade talrigt Regiment.
(Dets Officerer er jo og Gefreidere
For en usynlig Trop af Medarbeidere.)

☒ Om det var klogere? Kanske det var.
Jeg veed jo nok, det ansees for en Lykke
For Den, der ellers intet Rygstød har,
At han kan støtte sig til Andres Rygge.
Og disse her tilsammen er' forsvarlige,
Og kan med Lethed og i Mag,

47

☒ Jeg tilstaaer, ta'e sig af den gode Sag
Og vorde for dens Fjender meer end farlige.

☒ Men seer Du, Kjære, det hvorfor jeg strider,
Er ikke just den gode gamle Sags
Befordring, men en streng og kritisk Smags.

☒ Betragt et Hav, en Flod, hvor Strømmen glider
Med Ilen og harmonisk hen
Og ta'er ei blot fra Himlen over den,
Men og fra Strandens blomsterrige Sider

Et eget Farvespil, en Colorit,
Der under Stoffets Eenshed vexler tidt -
Og see da Billedet paa det, jeg kræver
Af Digtet, der med Tidens Strømme svæver.
Som Havet, naar det snart idyllisk hviler,
I Ro og Storhed Billede paa Gud,
Snart pidsket af Orkaner spiler
Til Mynster-Taarnes Høider ud
Sin rynkede, bevægelige Hud,
Og skummer dybt, naar Stormen iler
At slaae det med forfærdelige Kiler:
Saaledes for mit Øie Digtet staaer
I Forhold til det indre Liv, der gaaer
Igjennem det og til dets Ydre naaer;
Thi enten det er roligt eller stormer,

48

☒ Dets flydende, bevægelige Masse
Er eet og smeltet sammen med dens Former.

☒ Om nu en Digter har forstaaet at passe
Hiin Stoffets nøie Sammensmelten med
Dets Form, hiin Farve-Vexel efter Tid og Sted;
Har ladet sine Digte speile
Ei ene Himlen af, men det,
Der ligger nærmere, (skjøndt det er mindre let)
Det er, hvis ei jeg meget skulde feile,
Den sande Gjenstand for Kritik,
Det Punkt, i hvilket Smagen
Kan lægge hvad den duer til for Dagen.

☒ Men, kjære Broder, det er netop Sagen:
For Form og Farve har Enhver ei Blik,
Men for Idee og Stof har næsten Alle.

☒ Saa underligt det og paa Tryk kan falde,
Det er dog vist: de Folk, man støder paa,
Betragte Formen meest som et Abstractum,
Der nok kan springes over saa som saa;
Ideen derimod er dem et Factum,
Som man kan ordentligt forstaae;
Den smager meget meer af det Reelle;
Den kan der tages paa; man kan fortælle

49

☒ Om en Idee, om Stoffet vidt og bredt:
Men ak! hvem bryder sig om det Formelle!

☒ Sæt for en Fraadser et poetisk, fedt,
Med Boller opfyldt Suppefad tilside:
Hvad er det, Fyren først og sidst vil vide?
Om Suppen og tilgavns er stærk og sund,
Og nordisk kraftfuld, ethisk ei oprørende,
Om den besidder alt til Supper hørende,
Som for Exempel, Boller, Grønt og Rødder
Og Fødder.
(Naturligviis jeg mener dem af Grise,
Af Gjæs og Høns og andre fleer.
Paa Versets Fødder - pedes - seer
I Reglen aldrig Fraadserne, der spise.)

☒ Men, naar som jeg man er en kræsen Hund,
Ens Appetit i noget Mere sættes:
»Med Suppen, hedder det, vil jeg ei mættes;
Paa det Piquante spidser jeg min Mund.«

Jeg ønsker desforuden, at dex rettes
Lidt smagfuldt an, og ønsker det med Grund.
»Ifald Du havde bed't mig til Dit Gilde
(Jeg siger til min Vært) en Søgnedag,
Og havde bed't mig ene for at stille
Tilfreds min Sult, det var en anden Sag!

50

☒ Men Du har bed't mig paa en Høitidsdag,
Paa Høitidsmad hos Musen, Din Pernille:
Saa er det vel tilgiveligt at ville
Bevæertes med en lille Smule Smag.
Hør derfor min (og gid med denne Fleres!)
Erklæring, Ven! Skal jeg af Dig tracteres
Og Suppen i en Skaal af Leer serveres,
Saa bliv ei vred, om jeg gjør sure Miner:
Jeg er forvænt af Porcelains Terriner.«

☒ Det er en gammel Regel: Viin,
Der drikkes af en Theekop, smager
Omtrent som bitter Medicin;
Og Kaffe, heldt i Ølglas, ei behager.
Saa stor er den Betydenhed, der var
Til alle Tider ved det blotte Kar.

☒ Vel hører jeg af visse Mose-Krybere,
Parnassets Sjouerfolk, at Sligt
Er Overtro og Fordom mod et Digt;
Nei, mine Herrer, Tingen stikker dybere!

☒ Som Følehornet paa et Insect skyde
Fra alle vore Sandser sine Traade,
Der prøve det, vi er tilsinds at nyde;
Og skjøndt det ofte synes os en Gaade,

51

☒ At Eet behager os, et Andet ikke,
At jeg kan lee ad det, min Søster Fikke
Igjennem Taarestrømme stirrer paa,
Saameget, troer jeg, kan et Barn forstaae,
At der imellem Godtfolks Organismer
Er en Forskjellighed, en grov, en fiin,
En raa, en dannet Sands, der gjør, at hiin
Paa Smagens Guldvægt veier det, Fa'er min,
Som Pøblen veier ofte paa en Bismar.

☒ Een tager mig til Siden: »Min Poet
Er, tro mig, fuld af Genialitet.
Bedøm ham anderledes! For Genier
Bør skrives singulaire Theorier.«
- »Hvad vil Du af min Digter?« siger Een;
»Han er saa skikkelig; hans Sjæl er reen;
Hans Poesie moralsk; i hans Romaner
Er meget underholdende Kumpaner.«
- »Væk!« raaber Een med knyttet Næve, »væk,
Hr. Criticus! med Dine dumme Skranker!
Hos min Poet man svømmer fast i Tanker;
Hans Characterer er' solide Planker
Af Menneske-Naturen Træk for Træk!«
Og hvad betyder saa det flau Qvæk?
Hvad vil' I af mig? Hvis nu jeg forlanger

52

☒ Ei blot Productet af en keitet Flid,

Men Studium af een og anden Sanger?
Hvad skader dem lidt Gratie, lidt Vid?
Har jeg ei Ret til at forlange Noget,
Der viser Tact og Følelse for Sproget?

∞ Betragt en Linedandser hist, og siig,
Hvi ei til Bifald danske Næven røres,
Der ellers altfor let til Klap forføres.
Er Manden ikke flink? hans Klædning rig?
Og gjør han ikke grumme svære Stykker?
Snart de forunderligste Pas,
Snart høie Spring med Entrechat -
Har danske. Folket pludseligt faaet Nykker?
- Jo paa det Lav!
»Ak nei! men Akrobaten, ellers brav,
Manquerer noget Vist - mig Folket svarer -
Som vi har vænt os til hos Longuemarer:
Paa Lethed og paa Gratie han sparer.«
- Thi Folket føler dunkelt, at Enhver
Kan vinde Færdighed ved lidt Besvær,
Kan springe høit, men derfor ikke falde
Med Anstand ned; og plumpe kan vi Alle.

∞ I Korthed, hvad Horatius,
Saavidt jeg veed, i Brevet til Trebatius

53

∞ For længe siden alt har sagt,
Det staaer endnu den Dag i Dag ved Magt.
I Alt hvad der er blot og bart nødvendigt,
Der er det ofte tilladt, er anstændigt,
At gribe Sagen an lidt ubehændigt.
Man være kan en duelig Jurist,
Og bomre stærkt i Sproget, det er vist;
Kan mangle Gratie som Cancellist,
Kan have Horn i Siden
Paa dannet Smag og Holden Skridt med Tiden,
Og gaae tilstols som hæderlig Copist. *)
Men, naar en Digter gjør deslige Knuder,
Foragtes han af Mennesker og Guder. **)

∞ Dog - for at knytte Traaden fast igjen
Til det, hvorfra jeg nys gik ud (jeg mener
Det litteraire Maanedsskrift, min Ven!)
Da er det vist et Selskab, der fortjener
Respect ved Krasten, det i sig forener.
Dets Lemmer staae, kan ellers Rygtet troes,
Ved Hovedets og Hjertets Adel
Langt over min og over Alles Roes,

* * 54 Men - netop derfor over Ingens Dadel.
Hvad jeg for min Part har imod dem meest,
Og hvad der nu og da har gjort mig bange,
Er nærmest, at jeg troer, der er for mange.
Da Folk i Danmark er som Folk er fleest,
Jeg synes næsten ei, man kan forlange,
At i et lille Land og nutildags
Skal 15 Herrer, siger femten,
Der tage sig af Viddet og af Skjemten
Og af vor Alvor med Critikens Klemten,
Ei blot bekjende den moderne Smags
Igennem-Fingre-Seen - nei! fra Grunden
Bekjende høit med Hjertet og med Munden
Og under alle Formernes Bevaring
Den ene saliggjørende
Og til et evigt Liv alene førende

Æsthetiske Critikens Aabenbaring.

Thi jeg, der som bekjendt er blød som Vox,
Naar Talen er om blot at tolerere,
Jeg, naar der spørges om at criticere,
Bekjender villig mig som orthodox.
Men, læg nu Mærke til de Femten, Kjære!
(Jeg burde sagt de Fjorten, det er sandt! *)

* 55 - At der er Folk iblandt,
Der ere Landets Stolthed og dets Ære,
Det finder jeg og det Enhver nok fandt.
Men - det er Mænd, der meest har lagt sig efter
En Videnskab, et Studium, hvori
Snart aldrig Talen er om Poesie.
Med alle Sjælens Evner og dens Kræfter
Bemægtiger den lærde Grandsker sig
Sin Videnskabs Idee. En Dykker lig,
Hvis Stræbens Gjenstand kun er det, der hefter
Ved Dybderne sig fast, og det, der gled
Ved Massens Indhold dybt i Havet ned,
Men ikke Sivets Blomst, hvis lette Blade
Til Krone forme sig paa Vandets Flade,
Som denne seer den lærde Grandsker paa
Det Indholdsrige, Grundige, Solide.
Han vil det rene Væsen, maa Du vide;
Hvor kan den lette Skjønhed da forslaae?
Men jeg, som før bemærket, er lidt kræsen
Og nøies ikke med det rene Væsen.
- For lutter Indhold, Grundighed og Stof,
Af Iver for Systemet at bestemme,
Sees han kun lidt ved Gratiernes Hof;
Men det er netop der, hvor jeg har hjemme.
56

⌘ Hvem spørger i Theologie

Om Melodie?
Og hvilken Studiosus paa Regensen
Fik sit Gehør for Vellyd cultiveert,
Fordi han i et Cursus har studeert
Jurisprudensen?
Hvem skjærpede sit Blik
For Formens Skjønhed, for Metrik
Ved Medicinen og Physik?
Hvad troer Du, Fichte, Kant og Schelling
Har brudt sig om den digtede Fortælling?
Jeg mener, om en saadan, hvor det Hele
Er opløst i en yndig Harmonie
Af Talens enkelte forbundne Dele,
Mens der af Facta kun er lidt deri. *)

⌘ I Korthed, blandt de Femten er der Folk,
Der hver for sig fortjene høit at være
Oplysnings, Sandheds, Dydens, Retfærds Tolk.
Men, læg Din Haand paa Hjertet, Kjære!
Og siig mig ærligt: sæt, at par hasard
Den stakkels nøgne, næsten tiggefærdige
Forskudte Skjønhed kom, saa blot og har,
Saa reent berøvet hiint Beundringsværdige,

* 57

⌘ Hiin tragiske Betydningsfuldhed, hiin
Historiske Nødvendighed, og denne
Begeistring for en blodig Slægts Ruin,
Og hiin - og hiin - og hvad vi alle kjende;
Sæt, at den kom med Taarer og med Smil,
Med Gratien i hver Bevægelse

Og med et Ansigt, hvis Profil
Var stjaalen fra Antiken, i en Stil,
Man nu kun sjældent seer, uskyldigt, fuldt af Ild,
Kun ubekjendt med Kjødets Spægelse:
Sæt, at den ydmyg tigged' om Gehør,
Troer Du, man aabnede for den sin Dør?
Og troer Du, at et Digterværk, der lægger,
Lig Statuen af Marmor, sin Værdie
I Formen, det bevæges i,
Og ei i andet, troer Du, at det vækker
Enhver af disse Femtens Synmpathie?

☒ Hvad man forresten kunde criticere
Og gjøre Spørgsmaal om, med mere,
Ved dette Selskab, er alt sagt af Flere;
Det skulde Pokker altsaa repetere.
I Hovedsagen mærkes bør især:
Æsthetiker af Profession er Ingen
Foruden Dig iblandt dem, det er Tingen.

58

☒ »Min kjære Knud« - maaskee Du siger - »vær
Fornuftig, rimelig, og tag mod Grunde!
At Alt bedømmes skal af Hver især
Er ingenlunde
Vort Selskabs Hensigt; og hvorledes kunde,
Jeg sætter til Exempel, Medicin
Bedømmes af Juristerne, Fa'er min?
Og Jus af Medici? og Poesie
Af Den, der har studeert Oeconomie?
Desuden veed Du . . .«

☒ ». . . Kjære, lad mig slippe
For sligt, der netop er den skjulte Klippe,
Som let kan volde Jer total Ruin.
Ja, Du har Ret! om Jura dømmer Ingen,
Der ikke selv forstaaer sig lidt paa Tingen;
En theologisk Disciplin
Er ikke min Sag, heller ikke Din;
Om Medicinen Ingen vover
At dømme, før han selv har tænkt derover.
Men ak, Hr. Broder! Æsthetik
Forstaae vi Alle paa en Prik.

☒ Dog - lad os sætte for et Øieblik,
Du styrer dets æsthetiske Critik.
Saa meget destoværre da; det gavner

59

☒ Jert litteraire Selskab aldrig, at kun Een,
Og netop Du har denne Post. Man savner
Opposition i en saa vigtig Green.
Hvad hjælper det, at jeg og nogle Flere
I Hovedsagen af Din Mening ere?
Du er en Anstødssteen
(Det veed Du, og det tør jeg ikke dølgje)
Ei blot for Pøblen, men for dem, her følge
I deres Undersøgen et Princip,
Et falsk maaskee, men et, paa hvilket Mængden
Ei giver uden høist nødvendigt Slip.
Det foruroliger i Længden,
At hele vor æsthetiske Critik,
Ei ene Flyvepostens Polemik,
Men at endog inappellable Domme
Af Landets første Tribunal

(Forstaae: det literaire) skal
Fra eet og samme Hoved komme.

∞ Du mener muligviis, at jeg har glemt
Den Trop af Medarbeidere, fra hvilken
Oppositionen jo kan komme nemt. -
Trara, tremtrem! - Kanske Du troer, at Stilken
Og Roden af en Blomst erholde Saft
Af Bladene, der sidde paa dens Skaft?
- Betænk, at Medarbeiderne

60

∞ I deres Virksomhed og Existens
Afhænge blot af min Hr. Vens
Og af de andre Fjortens Indulgens.
- Nei Tak! jeg holder helst mig til Gefreiderne.

∞ Her har Du mine Grunde saa omtrent,
Hvorfor jeg nødigt allierer
Min Sag, der er lidt egen, som bekjendt,
Med Eders Selskab, det jeg ellers respecterer
Og finder excellent
Og af Literaturen høit fortjent.
Skal det bedømmes efter de Critiker,
Det har leveret over Poesie
(Af hvilke nogle have stor Værdie)
Da er man vel i Hovedsagen sikker.
Men det er ikke nok for mig; jeg vil,
Til Værn mod en og anden mulig Nykke,
At det ved Fundamentet skal betrygge;
Alt andet er et reent tilfældigt Spil.
- Som Stirrer-Olding under Palmers Skygge
Jeg kan, jeg vil, min Heiberg, ikke bygge
Udfaldet af en længe tænkt Idee
Paa et saa talrigt Selskab, hvor maaskee
Igjennemsættelsen af min Idee
Blandt andres Sværm maa ansees for en - Lykke.

61

∞ Paradis den 2den Oktober 1830.
Jeg mærker, jeg er afvænt med at skrive;
Mit paradisiske Slaraffenliv
Har over lutter Fryd og Tidsfordriv
Mig øvet meer end billigt i at drive.
Selv det, hvori jeg ellers var saa stiv,
At concipere Breve, falder
Mig næsten svært, uagtet Musen kalder.

∞ Kanske det kommer for en Deel af det,
At Sproget ikke meer mig falder let;
Jeg mener danske Sproget. Maalet nemlig,
Man taler, hvor Askyldighed er hjemlig,
Saa lidt med Grund kan kaldes Dansk
Som Engelsk, Hollandsk eller Spansk,
Arabisk, Persisk eller Frisisk:
Man taler altid paradisisk,
Et Sprog, hvori man vel kan møde
En enkelt Lyd af hine bløde,
Vidunderlige, kjælnne, søde
Og ømme Smeltetoner, der saa tidt
Fra danske Pigelæber løde,
Men ligner ellers Dansken grumme lidt.
Den paradisiske Grammaire
(Der, som et Ursprogs, vel var værdt,
At Rask fik noget af den lært)

62

∞ Er overmaade let at lære
Og skaffer aldrig Hovedbrud.
Den flyver strax, saasnart man træder
Ad Porten ind til Edens Glæder,
I Hovedet og flyver aldrig ud.
Jeg var tífreds, det samme kunde siges
Om kjære Dannersprogets Grammatik;
Saa slap man mere nemt i Polemik,
Naar en og anden Bønhas skal bekriges.

∞ Jeg sidder netop nu i et Humeur,
Der kunde kaldes rosenrødt, og lytter
Til Stemmer, der fra Palmen ved min Dør
Fortælle med unævnelig Douceur
Om Chaos de vidunderligste Myther.
Og fra det Fjerne lyder Spil og Sang;
Thi et bevinget Chor af Engle triner
I Dandserækker, under Klang
Af Harper, Fløiter, Horn og Violiner.
Hvis Du blot eengang havde seet
Deslige paradisiske Françaisex,
Og blev bekjendt med Eet
Med vort Orchesters Virtuositet,
Da gjorde Du ad meer end een Ting Næser,
Hvorpaa, som i Aviserne jeg læser,
Hos Eder Fremmede blier bed't.

63

∞ - Og dog, min Heiberg, dog jeg ikke nægter,
At hine Stemmer bringe Mindet om
Den Tid, da Adams Myther til mig kom
Om Verdens-Skabelsen og Gude-Slægter; *)
Jeg nægter ei, at Engles Melodie
Og vort Orchesters rene Harmonie
Mig uvilkaarligt tvinge til at tænke
Paa Weyses og paa Kuhlaus Poesie.
Saa stærk, saa varig er den Lænke,
Der binder en af Længsel opfyldt Sjæl
Til fordums Lyst og fordums Held.

∞ Med denne Stemning, dette Blik tilbage
Jeg vil idag forsøge paa,
Om Brevet, der igaar gik halvt istaa,
Idag lidt glattere vil gaae.
Som Hersker af min Skabning vil jeg tage
Af Brevets Halvpart, af dets skabte Deel
Et Ribbeen (dog figurlig talt) og vinde
Af samme Been et Slags Mandinde.
Jeg siger saa med Flid; thi man vil finde,
At hvad der netop, for at gjøre heel
Og holden min Epistel, er tilbage,
Er dennes blødere, dens qvindelige Mage.

* 64

∞ Det Ribbeen, som jeg tager af mit Brev,
Er det, der, som jeg haaber, Du vil mindes,
I dets Begyndelse kan findes.
Jeg mener den Erklæring, som jeg skrev,
»At hvad Satiren angaaer og Critiken
Og sand, æsthetisk Smag,
Jeg, for at fremme dennes Sag,
Mig holder helst til Dig i Republiken.« *)
Erklæringen er ikke ny: Du veed,

At længe før min sidste Kamp jeg stred,
Betragtede jeg Dig, min ædle Frænde,
Med et prophetisk Seerblik, som Den,
Der vilde tage Traaden fat, og ende
Den Kamp, hvori jeg gav min Velfærd hen.
Du vil erindre det bekjendte
Høitidelige Brev, jeg sendte
Til min, som hist paa en formørket Jord,
Saaledes her iblandt Seraphers Chor,
I Edens Aanders Ætherrige
Og under Englenes Triumph-Basun
Bestandigt uforglemmelige
Veninde Frederikke Bruun. **)

* * 65

☒ Langt fra mit Danmark sygnede mit matte,
Af Sorg og Poesie forkomne Liv,
Og ved en fremmed Strandbred satte
Jeg hen min Stav og sagde Verdens Skatte,
Dens Alvor og dens muntre Tidsfordriv
Et mildt Farvel.

☒ Med Vellyst saae mit Øie
Ved Grændsen af mit elskte Fødeland
Et Glimt af danske Sletter, danske Høie,
Et Glimt af Bølgen ved den danske Strand.

☒

Til Frue Frederikke Bruun.

(I Anledning af Ludvig Heibergs Sonet i Spidsen af hendes to af ham oversatte Digte i Athenes Maihefte for 1813).

Den Digter, der saa sindrig, som beskeden,
Halv Yngling end, med spæde Vinges kud,
Liig dem paa Skuldrene af Amors Brud,
Qvad Digterinden denne Sang heneden,
Vil engang stor, som nu alt elskelig,
Paa mægtige fuldvoxne gyldne Vinger,
Til Sangens Top, hvor Evalds Aand sig svinger,
Fra vore Toners Kampplads svinge sig -
Og Fremtids Genins i Upartiskhed liig,
Naar, Psyche, Dit os her alt rakte Bæger
Bag Gravens stille Lethe vederqvæger,
Sangdømme den i Live førte Krig
Imellem Baggesen og Dehlenschlæger.

66

☒ Og mens min Læbe bandtes alt af Døden,
Der nærmed sig med let, men sikker Gang,
Og mens jeg saae bag Natten Morgenrøden,
Hvor Engle mine bedste Digte sang,
Brast Hjertet, og Velsignelsen alene,
Velsignelsen, der gjaldt
Mit Danmark og den danske Sangs Camene,
Hver Fjende, Ven, paa hvem min Tanke faldt,
Velsignelserne fløi alene
Fra mine Læber i den høitidsfulde Scene.

☒ Først nu, da jeg er kommen lidt til Ro,
Og over Eet og Andet tænker efter,
Og har begndt at samle Kræfter

I Aanders fredelige Bo,
Først nu jeg indseer, Danmark kunde vente
Med Grund mit literaire Testamente.

∞ At give dette heelt, begriber Du,
Dertil er ingenlunde Stedet nu,
Skjøndt jeg har skrevet det. Men een Artikel,
For hvilken hele lange Brevet,
Jeg skriver til Dig, og tildeels har skrevet,
Er kun at ansee som et Slags Vehikel,
Blot een Artikel maa
Citeres. Denne lyder da som saa: